НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

ИЗВЕШТАЈ О ПРЕГЛЕДУ И ОЦЕНИ ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ „Зависне реченице у италијанским граматикама од Форначарија до првих деценија 21. века“ Марије Митровић

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовао Комисију:

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета на седници од 3. децембра 2019. године.

2. Састав Комисије:

Ментор: др Мила Самарџић, редовни професор, Филолошки факултет Универзитета у Београду
Ужа научна област: Италијанистика, Италијански језик
Датум избора у звање: 01. 02. 2012.

др Данијела Ђоровић, ванредни професор, Филозофски факултет Универзитета у Београду
Ужа научна област: Италијанистика, Италијански језик
Датум избора у звање: 20. 05. 2016.

др Драгана Радојевић, доцент, Филолошки факултет Универзитета у Београду
Ужа научна област: Италијанистика, Италијански језик
Датум избора у звање: 28. 04. 2015.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име родитеља, презиме	Марија, Миломир, Митровић
Датум и место рођења	11. 09. 1989, Пула
Наслов мастер тезе	Проблематика превођења узрочног *fare* са италијанског на српски језик
Датум и место одбране маг. тезе	27.06.2013, Филолошки факултет Универзитета у Београду
Научна област из које је стечено академско звање мастер	Италијански језик и књижевност

Библиографија:

1. Mitrović, M. (2014a). Međuodnos slaganja vremena u dopunskoj zavisnoj rečenici u italijanskom i srpskom jeziku. Lipar XV/55: 81-93.
2. Mitrović, M. (2014b). Klasifikacija dopunskih rečenica u gramatikama srpskog i italijanskog jezika. Radovi Filozofskog fakulteta XVI/1: 339-352.

3. Mitrović, M. & Puhar, J. (2016a). Il linguaggio settoriale della politica. Le caratteristiche e la problematica della traduzione. U: Scotti Jurić R., Poropat Jeletić N., Matticchio I. (prir.), Studi filologici e interculturali tra traduzione e plurilinguismo. Atti del Convegno Internazionale di Università"Juraj Dobrile"di Pola. Roma: Aracne, 485-499.
4. Mitrović, M. (2016b). La Sintassi fornaciariana in confronto ad alcune grammatiche settecentesche ed ottocentesche. Italica Belgradensia 1/2016, 65-76.
5. Mitrović, M. (2019). Sintaksa zavisnih rečenica u savremenim gramatikama italijanskog jezika. Anali Filološkog fakulteta 1/2019. (u štampi)
6. Silvia Demartini, Grammatica e grammatiche in Italia nella prima metà del Novecento. Il dibattito linguistico e la produzione testuale. – Firenze: Franco Cesati, 2014. – 336 str. Prikaz / Marija Mitrović. U: Italica belgradensia 1 / 2017. (приказ)
7. Giuseppe Antonelli, Matteo Motolese & Lorenzo Tomasin (prir.). Storia dell'italiano scritto IV. Grammatiche. – Roma: Carocci editore, 2018. – 527 str. Prikaz / Marija Mitrović. U: Italica belgradensia 1 / 2018. (приказ)

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Зависне реченице у италијанским граматикама од Форначарија до првих деценија 21. века"

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација „Зависне реченице у италијанским граматикама од Форначарија до првих деценија 21. века" има 235 страница и следећа поглавља: (1) *Увод*, (2) *Преглед развоја граматикографије од Форначарија до данас*, (3) *О субординацији у италијанским граматикама*, (4) *Приступ синтакси у граматикама пре Форначарија*, (5) *Анализа поглавља о зависносложеној реченици од Форначарија (1881) до граматике Ферари & Цампезе (2016)*, (6) *Преглед зависних реченица у италијанским граматикама*, (7) *Закључак* и Литературу.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Предмет докторске дисертације *Зависне реченице у италијанским граматикама од Форначарија до првих деценија 21. века* јесте представљање и анализа класификација зависних реченица у граматикама италијанског језика од Форначаријеве *Синтаксе* (1881) до првих деценија 21. века. Један од основних разлога избора ове теме јесте чињеница, на коју указује и сама кандидаткиња, да не постоји ниједно веће и исцрпније истраживање ове проблематике. Кандидаткиња се у већем делу рада позива не неколико значајнијих аутора и доприноса из ове области, међу којима бисмо истакли Иларију Бономи, Ђузепеа Патоту, Силвију Демартини, Ђорђа Графија, Алвизеа Андреозеа и Данила Пођогалија. Кандидаткиња се определила да почетна граница истраживања буде *Sintassi dell'uso moderno* Рафаела Форначарија, дело за које се сматра да је најзрелији производ италијанске граматикографије пре 20. века и којим започиње модерно доба изучавања италијанске синтаксе. Кандидаткиња истиче да се италијанска граматикографија може анализирати имајући у виду два чиниоца: продукцију граматика и граматички модел. Што се првог чиниоца тиче, у италијанској граматикографији се, од првог издања Форначаријевог дела

до данас, могу издвојити различити периоди, као што је, на пример, период потпуног замирања писања и објављивања граматика у првим деценијама двадесетог века услед Крочеових идеалистичких идеја, а с друге стране, период седамдесетих и осамдесетих година двадесетог века када долази до хиперпродукције граматика. У погледу приступа према ком су писане, граматике италијанског језика могу се поделити у три велике групе: граматике настале према традиционалном, према депенденцијалном и према генеративном моделу. Кандидаткиња је поставила два основна циља истраживања: један се односи на начине проучавања зависних реченица, а други на утицај и заступљеност различитих граматичких модела при састављању граматика италијанског језика. Истраживање се кретало у оквиру три граматичка модела (традиционалног, депенденцијалног и генеративног), а основни циљ је био да се утврде главне разлике међу овим моделима у обрађивању зависности на реченичном нивоу, као и разлике унутар истог модела. Будући да је кандидаткиња хронолошки организовала рад, као други основни циљ поставила је утврђивање присуства нових модела и теорија у одређеним временским раздобљима, али и опстанка традиционалног модела. У том погледу посебну пажњу посветила је савременим италијанским граматикама с обзиром на чињеницу да се традиционални модел налази на удару критике великог броја савремених италијанских лингвиста који се залажу за описивање италијанског језика у складу с модерним лингвистичким теоријама (теоријом валентности и теоријом генеративне граматике). На основу увида у анализирани материјал, кандидаткиња је, из перспективе зависне реченице, испитала тренутно стање у италијанској граматикографији односно да ли је и у којој мери традиционални модел и даље присутан. Истраживање се заснива на корпусу у чији састав улази 95 граматика објављених у раздобљу од 1881. до 2016. године. Почетну границу представља година у којој је први пут штампана Форначаријева *Sintassi dell'uso moderno*, а крајњу границу година у којој је објављена последња релевантна граматика италијанског језика аутора, швајцарских италијаниста, Анђеле Ферари и Лучана Цампезеа. Из овог периода који обухвата распон од 135 година издвојене су најпознатије граматике најзначајнијих аутора, али и нека мање позната дела и аутори у циљу што исцрпнијег приказа стања у италијанској граматикографији одређених раздобља (сажети приказ развоја италијанске граматикографије овог раздобља налази се у другом поглављу дисертације). У трећем (*О субординацији у италијанским граматикама*) и четвртом (*Приступ синтакси у граматикама пре Форначарија*) поглављу кандидаткиња анализира приступ реченичној субординацији у граматикама насталим пре Форначаријевог дела. Она утврђује да је у италијанским граматикама све до половине осамнаестог века појам реченичне субординације у потпуности одсутан, а да се половином 18. века први пут користе термини *proposizione*, *proposizione incidente* (код Кортичелија). Код Кортичелија, међутим, није уочен покушај било какве систематске класификације реченица, док се подела најсличнија данашњој уочава код Соавеа. У овом раздобљу уочене у велике разлике и недоследности у употреби термина, превасходно оних који се односе на појам реченице. Графи (2004: 275) наводи да су Бембо и Ђамбулари за реченицу употребљавали термин *parlare*, а Долче и Рушели *parlamento*. Међутим, код Ђамбуларија се може пронаћи и термин *costruzione* коме ће најчешће прибегавати и граматичари 18. века Кортичели и Соаве. Тек од 19. века (Пуоти, Родино) устаљује се термин *proposizione* који ће остати примарни термин у италијанској лингвистици до модерног доба. Слична недоследности и различитости присутне су и код других важних синтаксичких термина (као *periodo*), а кроз историју италијанске граматикографије кандидаткињаје утврдила и веома уочљиве разлике у класификацијама

зависних реченица, што је једна од главних тема овог рада. Кроз преглед историјата италијанске граматикографије кандидаткиња у 4. поглављу истиче да у најстаријим италијанским граматикама из 15. и 16. века синтаксичке теме нису самостално обрађиване у оквиру посебних поглавља, већ се аутори њих дотичу само спорадично. Онда спроводи анализу граматика до Форначарија (од Ђамбуларија, Долчеа, Рушелија, Буонматеија, све до великих граматичара 18. и 19. века, Кортичелија, Соавеа, Ђиљија, Романија и Пуотија. Утврђује да, премда се временом све већа пажња посвећивала синтаксичким проблемима, тек у другој половини 19. века настају дела у којима се посебна поглавља посвећују синтакси, а присутни су и први покушаји синтаксичке анализе реченице.

Пето и шесто поглавље јесу централни део дисертације. У петом поглављу анализирана су поглавља о зависносложеној реченици од Форначарија (1881) до граматике Ферари & Цампезе (2016). Детаљно је анализирано Форначаријево дело, као и његов значај за италијанску граматикографију и изучавање италијанске синтаксе. У другом потпоглављу понуђен је приказ граматика насталих до тридесетих година 20. века (Лоренцо Алберти, Чезаре де Тита, Амброђо Ђиларди, Пјер Габријеле Гојданич, Алфредо Тромбети, Ђузепе Скопа, Еторе Пјаца), уз констатацију да је ово раздобље обележила неквалитетна граматикографска продукција. У трећем потпоглављу обрађене су граматике из тридесетих и четрдесетих године 20. века (аутора: Ч. Трабалце & Е. Алодолија, Ф. Палација, Ђ. Девота). Новине уведене у овом периоду огледају се превасходно у враћању озбиљним истраживањима на пољу италијанског језика и у стварању граматика које ће у италијанској лингвистици оставити трага и бити повод за бројна тумачења. У погледу приступа субординацији, разлике међу граматикама прилично су мање него што је то био случај раније тј. да се анализа, класификације и терминологија полако устаљују и постају једнообразне. У четвртом потпоглављу описана је богата граматикографска продукција педесетих и шездесетих година 20. века обележена новим приступима у изучавању језика и граматике под утицајем нових страних лингвистичких теорија, пре свих структурализма Фердинанда де Сосира и генеративно-трансформационе граматике Ноама Чомског. У овом раздобљу настале су граматике Батаља & Перниконе, Карамело & Сарасо, Гизели & Кјари, Паноцо, Сенсале & Валенца, Костабиле и многе друге (детаљно анализиране). У овом временском оквиру издвајају се, по сложености и озбиљности анализе сложене реченице, граматика Батаље и Перниконеа, као и граматика Норме Костабиле која се може посматрати као прави револуционарни чин будући да представља прву италијанску граматику која се у потпуности одриче традиције. Појава овог дела заправо представља увод у наредне деценије у којима ће се интензивирати испитивања италијанског језика у генеративном кључу што ће и довести до појаве већег броја нетрадиционалних граматика и приручника. Пето потпоглавље посвећено је седамдестим и осамдесетим годинама када у италијанску граматикографију улазе значајна промене и новине чији се корени могу наћи у појединим делима из претходне деценије. Наиме, седамдесете године су период када настају прве граматике италијанског језика засноване на генеративном моделу (Салтарели, Гамберини, Паризи & Антинучи), као и граматике које нису у потпуности у складу са постулатима генеративне граматике али код којих се уочава јасан отклон од традиције, те видљиви покушаји другачијег приступа језичким темама (Маркезе & Сартори Трито). У овом раздобљу дошло је и до највећег заокрета у италијанској граматикографији: година 1988. описује се као година великог преокрета будући да су у размаку од само неколико месеци светлост дана угледала три, међу собом различита, али подједнако значајна дела и то након неколико деценија, не толико граматикографске стагнације јер је продукција граматичких

приручника била врло жива, колико безуспешних покушаја да се изнедри дело које ће на свеобухватан начин описати савремени италијански језик. Објављена су три веома значајна дела италијанске граматикографије од којих је једно засновано на традиционалном моделу (Италијанска граматика Луке Серијанија), а остала два на постулатима савремених лингвистичких теорија (први том Велике италијанске консултативне граматике и Граматика италијанског језика Кристофа Шварца). Граматике овог периода кандидаткиња је груписала у три врсте. У првој групи су своје место пронашле граматике засноване на новим лингвистичким теоријама и граматике које су у својој суштини традиционалне али код којих је видљив и јасан покушај удаљавања од исте (Салтарели 1970, Маркезе & Сартори 1970, Гамберини 1971, Паризи & Антинучи 1973, Трито 1973, Алтијери Бјађи 1987). Другој групи припадају чисто традиционалне граматике које су и даље веома бројне и код којих се углавном уочава угледање на традиционалне ауторе било по питању терминологије, поставке граматике или обрађених тема (Миот 1970, Барбјери 1971, Чилиберти 1972, Сата 1971, Паноцо & Греко 1982, Скардуели и др. 1983, Дардано & Трифоне 1983, Малвеци 1983, Сабатини 1984, Сенсини 1988, Калболи & Морони 1989). Ипак, кандидаткиња истиче да се у оквиру ове друге групе издвајају по обиму, датаљнијој анализи, значају аутора и трагу који ће оставити граматике Дардано & Трифоне и Сабатини 1984. Трећој групи, наравно, припадају такозвана „велика Ренцијева граматика“ и Серијанијева граматика будући да представљају, свака у свом домену, најуспелији производ целокупне италијанске граматикографије, а не само граматичке продукције ових двају деценија. Такође ове граматике, свака у оквиру својих теорија и начина проучавања језика, представљају референтна дела на која се позивају сви будући италијански граматикографи. С обзиром на то да седамдесете и осамдесете године двадесетог века представљају зачетак новог савременог поглавља италијанске граматикографије, у овом периоду долази до појаве нових тема у анализи реченице, до новог начина приказивања структуре како просте тако и сложене реченице, као и до новог и другачијег структурисања поглавља граматичких приручника. У граматикама генеративног модела аутори посвећују пажњу, на пример, разликама између дубинске и површинске структуре реченице које се не могу пронаћи код аутора традиционалних граматика и у којима се структура реченица анализира путем синтаксичких стабала и симбола. Када је реч о новом начину структурисања самих граматика и поглавља о зависним реченицама, кандидаткиња има у виду граматике традиционалног приступа у којима долази до обједињавања анализе разних врста допуна и њима одговарајућих зависних реченица у оквиру поглавља посвећеним одређеним семантичким пољима. Најбољи пример овакве граматике јесте школска граматика Франческа Трита (1973) чија поставка представља иновацију у италијанској граматикографији, а само тумачење реченица и њихова класификација су у складу са претходном граматичком традицијом. Та разлика између традиционалног и нетрадиционалног граматичког приручника понекад није уочљива на први поглед што је, на пример, случај са граматиком Дардано & Трифоне 1983. Питање модела то јест односа традиције и модерности постављало се и у случају граматике Ренци и др. 1988 због чега су сами аутори у наредном издању морали да нагласе да је у питању дело које је по форми традиционално, а по садржају генеративно (Ренци и др. 2001: I 13). Удаљавање од традиције и озбиљнија посвећеност језику огледају се и у све чешћем одбацивању дефиниције појма *periodo* према којој он представља како једну тако и скуп више реченица. Наиме, у овом периоду италијанске граматикографије углавном је забележено одсуство поделе појма *periodo* али и његово изједначавање са појмовима *frase composta* и *frase complessa* односно

дефинисање појма *periodo* искључиво као скупа више реченица. Када је реч о примарној класификацији зависних реченица, у овом периоду се показује врло шареноликом али се и по први пут покреће и отвара питање могућности свеобухватног и доброг класификовања. Занимљиво је да аутори најбољих традиционалних граматика овог раздобља, пре свих Серијани 1988, а затим и Дардано & Трифоне 1983, Сабатини 1984, Алтијери Бјађи 1987 одустају од примарне класификације посматрајући сваку врсту посебно. Међутим, и Дардано & Трифоне 1983 и Серијани 1988 покрећу у оквиру поглавља о субординацији управо питање критеријума класификације издвајајући формални и логички као најчешће примењиване у школским граматикама. Серијани том приликом закључује (1989: XIV.34) да ниједан од постојећих критеријума није довољан због чега ће он, у покушају избегавања „насилних“ класификација, у свом делу приступити свакој врсти реченица посебно. С друге стране, нетрадиционалне граматике овог периода као што су Маркезе & Сартори 1970, Паризи & Антинучи 1973 али, пре свих, Ренци и др. 1988, баш насупрот, показују потребу за примарним класификовањем зависних реченица вероватно из разлога што се у моделима у оквиру којих су настале посебна пажња посвећује управо односу између главне и зависне реченице то јест питању обавезности и необавезности зависне реченице. На овом месту кандидаткиња закључује да се примарна класификација реченица у оквиру традиционалног модела заправо изгубила односно аутори је више не третирају као обавезан део својих граматика, док се, с друге стране, анализа субординације у такозваним модерним граматикама темељи управо на примарној класификацији која се временом модификовала и усавршавала што је једна од тема следећег потпоглавља. Од граматика насталих током деведесетих година 20. века и првих деценија 21. века највише пажње заслужују Салви & Ванели 1992 (2004), Андорно 2003, Пранди 2006 и Патота 2006. Поред ових граматика свакако треба посебно поменути и издвојити Сабатини и др., занимљиву због тога што се у потпуности заснива на моделу теорије валентности као и најновију, а што се тиче ове дисертације и последњу, граматику Анђеле Ферари и Лучана Цампезеа из 2016. чији циљ је детаљан и потпун морфосинтаксички опис италијанског језика уз посебан осврт на текстуалну димензију језика. Италијанским граматикама из последње две деценије заједнички је основни приступ у анализи зависноложене реченице према коме се зависне реченице деле у обавезне и необавезне. С друге стране, уочљиве су благе разлике по питању терминологије и класификација. Што се терминолошких разлика тиче, најизраженије су оне које се односе на именовање реченица које припадају нуклеусу будући да термини варирају између „тематске“, „допунске“ и „нуклеарне“, а слично је и са терминолошким одређивањем реченица које не припадају нуклеусу будући да су у употреби термини „нетематске“, „маргиналне“, али и *circostanziali*. По питању класификације кандидаткиња закључује да постоје два типа граматика: оне које заступају двочлану примарну поделу према логичко-семантичком критеријуму и оне које заступају двојаку класификацију (формалну и логичко-семантичку). Такође, важна новина која се јавља у граматикама првих деценија новог миленијума јесу такозване зависне реченице у оквиру синтагме односно допунске реченице које зависе од одређене групе именица или придева што мења основну поставку субординације по којој зависна реченица зависи искључиво од глагола управне реченице. Овај тип зависних реченица уочен је у Ло Дука & Соларино, Пранди и Ферари & Цампезе. У погледу промене тумачења субординације и сложене реченице уопште, издваја се и граматика Сабатини и др. с обзиром на то да у оквиру зависносложене реченице проучавају само прилошке реченице, док анализу допунских и релативних реченица смештају у оквире просте реченице. И најзад, дело Ђузепеа Патоте излази из свих до сада

постављених оквира, будући да овај аутор примењује, већ поменути, циркуларни редослед због чега се и не може говорити о постојању неке одређене класификације или примарне поделе реченица што само потврђује чињеницу о разноврсности савремене италијанске граматикографије. У шестом поглављу дисертације *Преглед зависних реченица у италијанским граматикама* показан је појединачни развој свих зависних реченица у италијанским граматикама из обрађеног корпуса. Преглед развоја реченица кандидаткиња је поделила у два дела. Први део тиче се врста које је означила као сталне врсте зависних реченица с обзиром на то да су обрађене у готово свим граматикама италијанског језика. У другом делу поглавља дат је преглед реченица које је одредила као „несталне врсте зависних реченица“ будући да обухватају врсте зависних реченица које не чине обавезан део класификација код италијанских граматичара. У седмом поглављу изнесени су закључци.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. Mitrović, M. (2014a). Međuodnos slaganja vremena u dopunskoj zavisnoj rečenici u italijanskom i srpskom jeziku. Lipar XV/55: 81-93.
2. Mitrović, M. (2014b). Klasifikacija dopunskih rečenica u gramatikama srpskog i italijanskog jezika. Radovi Filozofskog fakulteta XVI/1: 339-352.
3. Mitrović, M. (2016b). La Sintassi fornaciariana in confronto ad alcune grammatiche settecentesche ed ottocentesche. Italica Belgradensia 1/2016, 65-76.
4. Mitrović, M. (2019). Sintaksa zavisnih rečenica u savremenim gramatikama italijanskog jezika. Anali Filološkog fakulteta 1/2019. (у штампи)
5. Silvia Demartini, Grammatica e grammatiche in Italia nella prima metà del Novecento. Il dibattito linguistico e la produzione testuale. – Firenze: Franco Cesati, 2014. – 336 str. Prikaz / Marija Mitrović. U: Italica belgradensia 1 / 2017 (приказ)
6. Giuseppe Antonelli, Matteo Motolese & Lorenzo Tomasin (prir.). Storia dell’italiano scritto IV. Grammatiche. – Roma: Carocci editore, 2018. – 527 str. Prikaz / Marija Mitrović. U: Italica belgradensia 1 / 2018 (приказ)

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација Марије Митровић представља велики допринос на пољу италијанске граматикографије. Наиме, до сада у овој области није, на овако свеобухватан и исцрпан начин, изнет предлог за класификацију граматика италијанског језика на основу приступа и начина обраде зависних реченица. Утврђене су главне разлике између традиционалног, депенденцијалног и генеративног модела у обрађивању субординације као и промене у класификацијама, приступу и начину анализе. Кандидаткиња је испитала како су се од краја 19. до првих деценија 20. века мењале класификације реченица то јест како су се неке врсте зависних реченица губиле односно стапале с неким другим врстама и како су и када аутори откривали и описивали нове врсте зависних реченица, те да ли неке назнаке тих реченица постоје код старијих аутора који их још увек нису описивали као засебне врсте. Спроведено истраживање наметнуло је још једну важну проблематику – анализу и класификацију термина које су граматичари користили обрађујући хипотаксу.

Кандидаткиња је утврдила у којим периодима су се и у коликој заступљености јављали нови модели и нове теорије и да ли успевали да потисну традиционални модел. На основу анализе обимног граматичког корпуса, кандидаткиња закључује да, упркос јаком утицају модерних, пре свега америчких лингвистичких теорија, није било могуће у потпуности одбацити традиционалне појмове и термине што доказује и *Велика консултативна граматика италијанског језика*. Наиме, ова граматика, коју и сами аутори дефинишу генеративном, задржава, а што се може уочити при класификацији зависних реченица, опште појмове, термине и начела традиционалног модела. Слична је ситуација и у већем броју савремених граматика италијанског језика у којима се јасно уочава одступање од традиционалног модела али је такође немогуће тачно одредити граматички модел на ком се заснивају.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

На основу Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се браће на Универзитету у Београду и налаза у извештају из програма iThenticate којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „**Зависне реченице у италијанским граматикама од Форначарија до првих деценија 21. века**”, аутора **Марије Митровић**, изјављујемо да извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

IX ПРЕДЛОГ

На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да извештај прихвати и упути га Већу друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду на сагласност и да кандидаткињу позове на усмену одбрану пред истом комисијом.

У Београду, 23. децембра 2019.

Комисија:

_____

др Мила Самарџић, ред. проф.

_____

др Данијела Ђоровић, ван. проф.

_____

др Драгана Радојевић, доцент